

United States Holocaust Memorial Museum

Interview with Teresė Gestautienė **RG-50.473*0193**

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Alicija Žukauskaitė: Norėjau paprašyti, kad prisistatytumėte. Koks jūsų vardas ir pavardė?

Teresė Gestautienė: Gestautienė Teresė.

Alicija Žukauskaitė: O kuriais metais esate gimusi?

Teresė Gestautienė: 1928.

Alicija Žukauskaitė: Ir kur?

Teresė Gestautienė: Tauragės apskritis, Skaudvilės valsčius, Puželių kaimas.

Alicija Žukauskaitė: Sakykit, ar jūsų kame buvo žydų?

Teresė Gestautienė: Mūsų kaime nebuvo, miestely tiktai buvo.

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs prisimenate, kaip prasidėjo Antras pasaulinis karas ir kaip atėjo vokiečiai?

Teresė Gestautienė: Prisimenu, prisimenu. Galima kalbėti?

Alicija Žukauskaitė: Taip.

Teresė Gestautienė: Prisimenu, rusai buvo, rusus išvijo. Atėjo jie (vokiečiai), žiaurūs buvo iš karto vokiečiai, paskiau geri buvo, švarūs.

Alicija Žukauskaitė: O kame tas žiaurumas buvo, kaip jūs sakot?

Teresė Gestautienė: Per patį karą.

Alicija Žukauskaitė: Kame žiaurumas buvo?

Teresė Gestautienė: O tam pačiam kaime. Sklepe (rūsyje) mes buvom, ir atėjo kareiviai, buvo praviros durys, ir pro tas praviras duris, - mes ten buvo ne viena šeima, daug buvo šeimų, ir vieną nušovė, mūsų kaimyną. Paskiau viena moteris mokėjo šiek tiek vokiškai, tai ji pradėjo šaukt, - mano vyrą nušovėt. Tai išvarė mus visus iš to sklepo ir – Aluona, upelis teka toks mažytis, ant to kranto, tai mus visus suguldė jau šaudyti kareiviai. O paskui, kai jau šaudyti, mama apsikabino, mes buvom trys... (Verkia). O aš kažkaip buvau gudresnė biškį (truputį), šokau vokiečiui šokte, koją apsikabinau, pradėjau bučiuoti tam kareiviui. Paskui kitos jau mergaitės, motinos visos (verkia, nerišlus tekstas). Vyrų tik senuką turėjom. Brolis buvo didesnis, tai tą pasiėmė, išvarė (nesuprantama, kur). O tėvuką... Tėvukas pamatė, visai saulei tekant, einant link mūsų namo kareivius. Tai, sako, dabar lieps trauktis. Tai pradėjo jį šaudyt, bet jisai šoko, toksai sklepas buvo, už to sklepo užsrietė jau, įlindo, paskui šliaužte šliaužė, nušliaužė. Jau, sako, matau, kad šaudo, šaudo, lapai krenta į vandenį, o jis vandeny. Paskui sako, vis tiek aš nebeištversiu, tai šokau iš to vandens, rankas aukštyn pakėliau, pasiduodu. Tai paskui jį išvarė, nusivarė, - o mūsų namas visai ant to kranto buvo. Nuvarė ten, o kai įėjo, tėtė sako, jau ne taip mes palikom duris, - buvo nerakintos durys, o dabar užrakintos, skląstis užsklęstas. Tai kai įėjo į kambarį, virtuvėj rado batus kruvinus ir autus. Paskui užlipo ant aukšto (į palėpę). Tai tėtei liepė eiti pirmyn. Palipau, sako, jau laiptais, žiūriu, kad palėpėj guli kareivis, rusų kareivis. Na, ir tą prikėlė (pakėlė), bet nešovė, prikėlė ir nusivarė tą rusą kareivį ir tėtuką nuvarė, už namo galo sustatė šaudyti jau, atsitraukit. Tėtis, buvęs Džiajame kare (I pasaulinis karas), visus tuo įstatymus žinojo. Tai paskiau tėtis paėmė persižegnojo, taip, kaip lietuviai darom. Tada tam kareiviukui ir sako: sūnau, matai, aš per tave turiu žūti, galėjai, sako, kur nors kitur nueiti, lauke pasislėpti, negu į namą jau. Bet jis nieko nesakė, tas kareiviukas, nesišnekėjo. Paskiau liepė iškraustyti kišenes (kareiviukui), iš to kareiviuko tokį skuduriuką kruviną išėmė... Gal aš per ilgai pasakoju?

Alicija Žukauskaitė: Pirmiausia aš norėjau paprašyti... Vis dėlto man trupučiuką neaišku, už ką vokiečiai jus išvarė iš sklepo?

Teresė Gestautienė: Nu, varė jau šaudyt.

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Alicija Žukauskaitė: Dėl ko?

Teresė Gestautienė: Tai mes irgi nesuprantam. (Gal) kam užsidarę sklepan buvo? Buvo pradarytas sklepas biškį, kad oro gautum, bet buvo ten daug šeimų priėję, vaikų mažų ant rankų.

Alicija Žukauskaitė: Kiek buvo jūsų žmonių, kuriuos suguldė prie to upelio?

Teresė Gestautienė: Nu, buvo kokios penkiolika.

Alicija Žukauskaitė: O kiek buvo vokiečių?

Teresė Gestautienė: Vokiečių kareiviai jau buvo visi, jau tankiai buvo pakalnėj sustoję. Daug buvo.

Alicija Žukauskaitė: Aš turėjau omeny tuos, kurie norėjo į jus šauti?

Teresė Gestautienė: Nesuskaičiavau. Bet jų buvo daug sustoję. Šautuvus... Jau liepė pasitaisyti (paruošti) ir šaudyti.

Alicija Žukauskaitė: Gal prisimenate, kokiom jie uniformom jie buvo apsirengę?

Teresė Gestautienė: Žalia vokiška kareiviška. Kareiviška buvo jie.

Alicija Žukauskaitė: Ir kai jūs apsikabinot to vokiečio kojas ir prašėt, kaip aš supratau, kad paleistų jus, kad nešautų, kas buvo toliau?

Teresė Gestautienė: Toliau jie padėjo šautuvus ir nieko nebešaudė. Ir viena ta moteris, kurios vyrą nušovė, mažulytį vaikutį turėjo ant rankos, ji pradėjo sakyti, mano vyrą nušovėt, ko jūs šovėt į mus? Juk matėt, buvo pradarytos durys, neuždarytos. Matėt, ko jūs šovėt.

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs matėt, kaip vokiečiai nušovė tą vyrą?

Teresė Gestautienė: Matėm, mes kartu buvom, bet mes – kai durys daros šitaip (rodo, kaip durys atsidaro), tai tėtukas mums liepė eiti į kitą pusę, sako, kai pradarys, kas norės įeiti, kad mūsų neliestų. O jie kitam pakraščiuke buvo. Ir jis pačiam vidury buvo tas žmogus, kurį nušovė.

Alicija Žukauskaitė: Tai jis tam sklepe buvo?

Teresė Gestautienė: Tam sklepe buvo. Sėdėjo prie stulpo, sklepo atramas, žinai, senoviškas. Sklepai tokie.

Alicija Žukauskaitė: Ir jūs visi buvote tam sklepe?

Teresė Gestautienė: Buvome tam sklepe.

Alicija Žukauskaitė: Ir atėjo vienas vokietis, du vokiečiai?

Teresė Gestautienė: Jų buvo daug. Bet turbūt tik vienas šovė.

Alicija Žukauskaitė: Ir jūs matėt, kaip tas vokietis šovė?

Teresė Gestautienė: Mes nepastebėjom iš išgąščio, nereikėjo nieko. Tarpas buvo, jis pro duris. Durys buvo praviros, tiesiai jam pataikė, tam žmogui, į vidurius.

Alicija Žukauskaitė: Tai jis šovė stovėdamas už durų?

Teresė Gestautienė: Už durų. Už durų stovėdamas, tik šautuvą įkišo...

Alicija Žukauskaitė: O dėl ko jūs slėpėtės tam sklepe?

Teresė Gestautienė: Nuo kulų. Nuo kulų... Kad paviršutiniai nebūt (nebūti virš žemės). Tai paskiausiai jau mes išvažiuom. Liepė važiuot mums, kraustyti, važiuoti tolyn, tai mes važiuom į Šilalės rajoną. Toli pabėgom...

Alicija Žukauskaitė: Aš suprantu. Kai jūsų tėvukas grįžo į namus, jis ten rado bėgantį rusą?

Teresė Gestautienė: Ne bėgantį. Jis buvo viens, ir į jį pradėjo šaudyti nuo kranto jau...

Alicija Žukauskaitė: Aš ne apie tėvuką klausiu, - kruvini autai kieno buvo?

Teresė Gestautienė: Kareivio, ruso. Ruso kareivio kambary buvo autai.

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Alicija Žukauskaitė: Kieno tai buvo kambarys?
Teresė Gestautienė: Mūsų buvo. Mūsų tėvų ten buvo namas, mūsų tėvų kambarys. O mes išbėgom į sklepą.
Alicija Žukauskaitė: O tas rusas kareivis, aš taip suprantu, ėjo slėptis pas jus?
Teresė Gestautienė: Slėptis. Ėjo slėptis... Palipo laiptais į viršų į palėpę.
Alicija Žukauskaitė: Ir paskui jį surado vokiečiai?
Teresė Gestautienė: Vokiečiai surado.
Alicija Žukauskaitė: Tas epizodas kuo jis baigėsi, kai jūs sakot, kad tą rusų kareivį ir jūsų tėvuką pastatė prie kluono šaudyti? Tėvukas persižegnojo. Jūs pati šito nematėte?
Teresė Gestautienė: Nemačiau.
Alicija Žukauskaitė: Ir kuo baigėsi?
Teresė Gestautienė: Jam liepė eiti kavos išgerti, tėvukui, jis buvo permirkęs, šlapias, o tą kareivį nuvedė ant plento. Plentas visai netoli ėjo. Niekas nežino, ar jį sušaudė. Ten buvo labai daug kareivių, sušaudytų rusų. Ar jį peršovė... Nusivežė... Ir parėjo tėtis visai nepanašus jau (į save).
Alicija Žukauskaitė: Ir kas buvo toliau? Kokie dar buvo vokiečių žiaurumai?
Teresė Gestautienė: Paskui nieko, nebuvo žiaurumų jau. Buvo kareiviai, užvažiuodavo, paprašydavo tai pieno ar kiaušinių. Užmokėdavo, buvo labai kultūringi, užmokėdavo, matyt, turėjo pinigų, neėmė dykai (veltui) niekados.
Alicija Žukauskaitė: Ar teko jums dar matyti gaudant ar šaudant civilius žmones?
Teresė Gestautienė: Civiliai žmonės buvo pirmiausia žydai. Paskui jau banditizmas buvo (turima omeny po karo). Taip ir šaudė...
Alicija Žukauskaitė: Žydai, kas atsitiko su žydais?
Teresė Gestautienė: Nu, su žydais buvo taip gerai iš pradžios, o paskui juos suėmė čia Skaudvilėj, turbūt visur, visuose miestuose suėmė. Suėmė, kas pabėgo, - pabėgo, o kas ne, tai visus suėmė, ir vyrus, ir moteris, ir vaikus.
Alicija Žukauskaitė: Ar jūs matėt, kaip suėmė?
Teresė Gestautienė: Matyt nemačiau, bet vis girdėjom. Matėm, kaip vežė žydelkas, moteris jau į Batakius, Batakų stotis, kur buvo barakai tokie. O jau žydų nebebuvo jau. Vežė į Skaudvilę (?), mūsų tėtis vežė su arkliais. Pavarė, nori nenori turi vežt ir viskas. Nesipriešinsi.
Alicija Žukauskaitė: Kur buvo uždaryti žydai? Jūs sakėt, suareštavo. Kur jie buvo?
Teresė Gestautienė: Buvo čia Skaudvilėje kažkur uždaryti. Paskui juos parvarė, ten buvo namas toksai, ten buvo uždaryti jie per naktį.
Alicija Žukauskaitė: Kur ten tas namas?
Teresė Gestautienė: Pužuose yda namas toksai didelis. Du tokie sustatyti. Ten buvo anksčiau pačta (paštas), buvo mokykla, senelių prieglauda buvo tam name, tokie vis... Pagalbinis jis buvo tas namas.
Alicija Žukauskaitė: Tai kas ten buvo suvaryti?
Teresė Gestautienė: Žydai. Žydus parvarė. Naktį, ar kiek jie ten prabuvo, paskiau juos varė, pavakariais juos varė?
Alicija Žukauskaitė: Pakui varė kur?
Teresė Gestautienė: Į mišką. Miškelis ten.
Alicija Žukauskaitė: Ir kas toliau?
Teresė Gestautienė: O paskui jau šaudė.
Alicija Žukauskaitė: Ar jūs girdėjot, kad šaudė?

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Teresė Gestautienė: Taip. Ką čia negirdėsi, nekaip toli.
Alicija Žukauskaitė: O koks atstumas buvo?
Teresė Gestautienė: Nu, kiek atstumas? Gal kilometras taip tiesiai paėmus. Kad vingiu eisi, tai toliau bus, o tiesiai tai netoli.
Alicija Žukauskaitė: Ar jūs matėt, kaip juos varė į tą mišką.
Teresė Gestautienė: Kada varė, tada matėm.
Alicija Žukauskaitė: Ar tai buvo vyrai, ar tai buvo moterys?
Teresė Gestautienė: Vyrai buvo ten. Visus vyrus. Ir paskiaus buvo tas jų kunigas (rabinas) tų žydų. Tas nenorėjo pasiduoti. Su kepure jis ėjo pagal tikybą savo. Tą kepurę numetė, ta kepurė ilgai voliojosi, paskiaus nežinau, kas jau ją ten paėmė, kur padėjo. Rabinu vadindavo, tai rabino kepurė. Jis norėjo nepasiduoti einant.
Alicija Žukauskaitė: Ar jūs matėt, kaip tą kepurę numetė.
Teresė Gestautienė: Nu, jau nebuvo, bijojom, mūsų, vaikų, neleido jau mama, bet mes vis tiek žiūrėjom pro langus, į lauką išėjom jau. Paskui atėjo kaimynė, sakė, ta kepurė gal savaitę gulėjo, paskui gal užkasė.
Alicija Žukauskaitė: Kokiam galėjo būti atstume nuo to lango, pro kurį jūs žiūrėjot...
Teresė Gestautienė: Kilometras panašiai.
Alicija Žukauskaitė: Ir tos vietos, kur juos varė?
Teresė Gestautienė: Kaip nematysi, pulkas vyrų kad eina. Buvo matyti, nei krūmų, nei nieko. O žinai, vaikai – smalsuoliai.
Alicija Žukauskaitė: O kiek jų ten galėjo būti?
Teresė Gestautienė: Pulkas, nežinau. Čia Skaudvilės. Kas pabėgo, pabėgo, kas nepabėgo, tuos suėmė ir išvarė.
Alicija Žukauskaitė: Ar galėjo matytis, kas varė?
Teresė Gestautienė: Varė vokiečiai.
Alicija Žukauskaitė: Bet ar jūs galėjote per tą kilometrą matyti tuos vokiečius?
Teresė Gestautienė: Nematėm, bet visi šnekėjo, kas arčiau gyveno. Ten arčiau gyventojų buvo, dabar jau išmirę, kurie tuo kartu varė, ir matė.
Alicija Žukauskaitė: Tas šaudymas kiek maždaug laiko truko?
Teresė Gestautienė: Nežinau, nežinau, neprisimenu dabar. Pusvalandį... Būrys vyrų buvo jau.
Alicija Žukauskaitė: O be šūvių ar girdėjote kokius nors kitus garsus? Balsus kokius ar ką?
Teresė Gestautienė: Iki mūsų tie garsai nedaėjo (neatėjo iki mūsų), tik šūviai. Šūviai...
Alicija Žukauskaitė: Ar buvote po to nuėjusi į tą vietą?
Teresė Gestautienė: Ne, ir šiandien nenuėinu. Eidavau grybauti visai į kitą pusę... Į šitą pusę – ne. Man baugu būdavo. Sakė, kad yra padarytas ir paminklas, viskas sutvarkyta. O ankščiau gyvuliai ganėsi, ir viskas.
Alicija Žukauskaitė: O moterys, kas atsitiko su moterimis?
Teresė Gestautienė: O su moterimis, tai savaitę praėjo, gal daugiau, kad surinko jas visas iš Skaudvilės, pavarė žmones, ūkininkus, katrie turėjo arklius, vežimus, - čia nori nenori turėjai vežti, na, ir vežė tada jau juos (jas). Surinko iš Skaudvilės, ir vežė tada į Batakių stotį. Nuvežė. Sakė, jos klausinėjo, kur mūsų vyrai, kur mūsų vyrai. Mūsų tėtis taip pat vežė. Pavarė (privertė vežti), porą arklių turėjo, ir vežimas buvo, - gavo (teko) vežti. Sako, nežinau, nežinau, nepasakysi moterims, kad... Ir su vaikais mažais, ir su viskuo vežė.

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Alicija Žukauskaitė: Ar jūs matėt, kaip vežė?
Teresė Gestautienė: Na, kaip nematysi, pro šalį vežė. Paskiau į vieškelį pasuko.
Alicija Žukauskaitė: Tas plentas, tas vieškelis, koks atstumas nuo jūsų namo maždaug?
Teresė Gestautienė: Nu, kiek dabar iki šitos gatvės yra?..
Alicija Žukauskaitė: Šimtas metrų?
Teresė Gestautienė: Šimtas metrų gal. Netoli mes plento gyvenom.
Alicija Žukauskaitė: Kiek buvo maždaug tų vežimų?
Teresė Gestautienė: Vežimų mes nesuskaičiavom, ką suskaičiuosi.
Alicija Žukauskaitė: Du trys?..
Teresė Gestautienė: Ne, ne, daugiau, daugiau... Ir dar pasiėmė jos, vargšėlės, ir maišų, ir drabužių pasiėmė, nu visko, moterys, ką turėjo. Baldų neįsidėjo. O taip drabužiukus susidėjo, viską vežėsi kartu.
Alicija Žukauskaitė: Ar girdėjosi kokie balsai ar kas nors?
Teresė Gestautienė: Pravažiavo pro mus, tyliai jau juos, neaimanavo jau, nieko. Veža, veža, sakė, tai dar paklausė, kažin, kur mūsų vyrai yra? Tai sako, vežam pas vyrus. Nuvežė į Batikių stotį, ten barakai tokie buvo, uždarė. Aš nežinau, bet numanau, kokioj vietoj.
Alicija Žukauskaitė: Na, ir...
Teresė Gestautienė: Jau kiek ten jos pabuvo, aš nežinau, dabar atmintis mano tokia (bloga). Pabuvo, tai paskiaus vėl jas jau vežė su mašinom, čia į mišką parvežė arčiausiai iš Batakių stoties. Jau vežė, čia miškas yra po kairei rankai. Gal buvot nuvažiavę?
Alicija Žukauskaitė: Su mašinom vežė. Ar jūs matėt, kad su mašinom vežė?
Teresė Gestautienė: Ne, ne, nematėm, nematėm, bet šauksmas buvo. Ryte vežė. Mamaėjo ryte karves pamelžti, parėjo, sako, vaikai, neramumas yra. Sakom, kas? Jau, sako, turbūt žydelkas šaudė.
Alicija Žukauskaitė: Ar jūs girdėjote pati tą klyksmą?
Teresė Gestautienė: Nu jo, buvo toksai aimanavimas duslus, bet vis tiek jau... Ryte anksti, oras švarus, girdisi toliausiai... Och...
Alicija Žukauskaitė: Ar buvo tokių žydų, kurie išsigelbėjo?
Teresė Gestautienė: Nu, buvo, buvo. Čia buvo ir Skaudvilėj. Keli išsigelbėjo. Lipmanas toksai buvo, Pelcas. Lipmanai abudu buvo, juos išgelbėjo tenai žmonės. Jau tie senukai (gelbėtojai) mirę yra.
Alicija Žukauskaitė: O kas atsitiko su žydų turtu, daiktais, rūbais?
Teresė Gestautienė: O kažin kur, kur ten kas dėjos, nieko nežinojom apie šitą. Nu, pasinaudojo tie, kurie priėjo.
Alicija Žukauskaitė: Kas tokie?
Teresė Gestautienė: Priėjo, kurie buvo prijaučiantys (vokiečių valdžiai), kaimynai, nežinau apie šitą, kur tas turtas dingo.
Alicija Žukauskaitė: O ką žmonės kalbėjo, kas surinko žydus Skaudvilėje, kas moteris, pavyzdžiui, surinko?
Teresė Gestautienė: Buvo ten prie vokiečių tokie parsidavėliai.
Alicija Žukauskaitė: Kas tokie?
Teresė Gestautienė: Lietuviai. Dabar ir tų nebėra jau. Dar Kližentis (?) toks vienas buvo, bet ir to nebėr.
Alicija Žukauskaitė: Ar jie turėjo ginklus?
Teresė Gestautienė: Tie žmonės?

The following transcript is the result of a recorded interview. The recording is the primary source document, not this transcript. It has not been checked for spelling nor verified for accuracy. This document should not be quoted or used without first checking it against the interview.

The interview is part of the United States Holocaust Memorial Museum's collection of oral testimonies. Information about access and usage rights can be found in the catalog record.

Alicija Žukauskaitė: Tie lietuviai.

Teresė Gestautienė: Jiems davė. Jiems davė... O kitur kareivius pavarydavo, kareiviai (vokiečių) jau žudydavo. Tik pasakojo, kaip tas žydelkas šaudė, kaip kūdikius tuos muštinau mušė kareiviai vokiečių. Viens į kitą galvytes davė (daužė). Visokių mažų vaikų buvo... Savo akim (nemačiau). Nebuvau nuėjusi. Toj pusėj, žinau, bet kur...

Alicija Žukauskaitė: Kas pasakojo konkrečiai apie tą šaudymą, kaip tai buvo?

Teresė Gestautienė: Nu, žmonės nuo viens kito, nuo viens kito taip jau... Jau yra miręs toks Jokūbauskis, tai jis ten buvo, matė, kaip juos šaudė, kaip mušė, ir kas šaudė. Bet miręs yra. Dabar senų žmonių nebėr, o jauni neįsivaizduoja, kas čia buvo.

Alicija Žukauskaitė: Norėjau paklausti, kai jūs matėte, kaip žydes vežė vežimais, vežimuose, su arkliais, ar jūs galėjote atpažinti konkrečius veidus tų žydžių?

Teresė Gestautienė: Kad aš jau ne. Tik tėvukas, kai vežė, tai sako (?).

Alicija Žukauskaitė: O iš kur jūs matėt. Kad tėvukas važiuoja?

Teresė Gestautienė: Pažinojom savo vežimą. Ir savo žmogų nepažinosi? Arkliukai jau jo ėjo, viskas.

Alicija Žukauskaitė: Tai jūs pagal arklį jį atpažinot?

Teresė Gestautienė: Pagal arklį, pagal arklį...

Alicija Žukauskaitė: Ar buvo ten kokia nors sargyba?

Teresė Gestautienė: Nu, sargyba... Sargybos tikros nežinau, bet gale buvo, važiavo.

Važiavo vokiečiai. Vienų nepaleido juos. Būtų vežę ir nuvežę. Būtų prašiusios kur nors nuvežti.

Alicija Žukauskaitė: Vokiečiai važiavo. Tai su kuo jie važiavo?

Teresė Gestautienė: Važiavo su arkliais ir taip pat, prisėdę gale. O iš priekio tai mes nestebėjom, nežinau.

Alicija Žukauskaitė: O iš kur jūs žinot, kad ten būtent vokiečiai važiavo?

Teresė Gestautienė: Tai kad vokiečiai šaudė visus žydus, vokiečiai jau buvo užėmę Lietuvą jau.

Alicija Žukauskaitė: Aš suprantu. Bet kodėl jūs sakot, kad tie, kurie buvo virtinės gale, kodėl jūs sakot, kad jie buvo vokiečiai?

Teresė Gestautienė: Kad vokiečiai šaudė, sakė, kas matė jau arčiausiai.

Alicija Žukauskaitė: Jūs galėjote matyti, jie su uniformom arba uniformų?

Teresė Gestautienė: Kelnės, baltiniai, vasaros laike, - ką tu čia žinosi. Kad būtum žinojęs, kad prieš tokie reikalai (kažkas domėsis), būtum pasismalsavęs, o dabar pažiūrėjom, veža pilną vežimą prisikrovęs, ir viskas...

Alicija Žukauskaitė: Ką dar tėvukas pasakojo apie tai, kaip jisai vežė?

Teresė Gestautienė: Pasakojo, kaip šnekėjos. Čia pažystama jo, šnekėjos apie ankstesnį laiką, sako, dabar kažin kur mus dės. Matai, jiems buvo pasakyta, kad prie vyrų veža. Tai jis ir sako, turbūt prie vyrų. Mus pavarė, kaip pastotę (vežimą), kad reik vežt. Ir vežė.